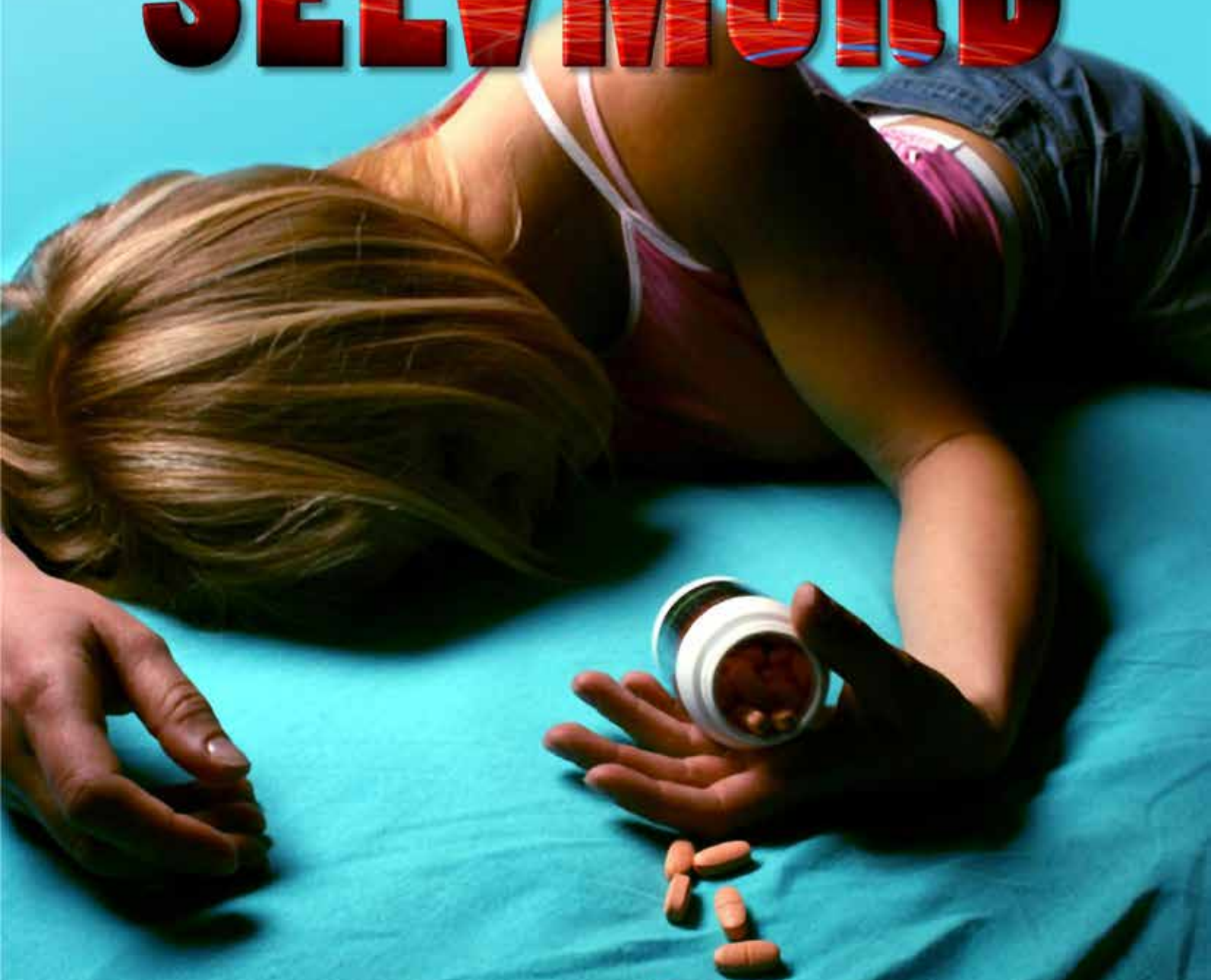

Erik Ansvang

SELVMORD

- esoterisk belyst

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Selv mord

esoterisk belyst

Erik Ansvang

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Selv mord esoterisk belyst

Af Erik Ansvang

Hvis et selvmords konsekvenser for efterlivet var almindelig kendt og accepteret, ville selvmordsstatistikkerne utvivlsomt ændre sig dramatisk.

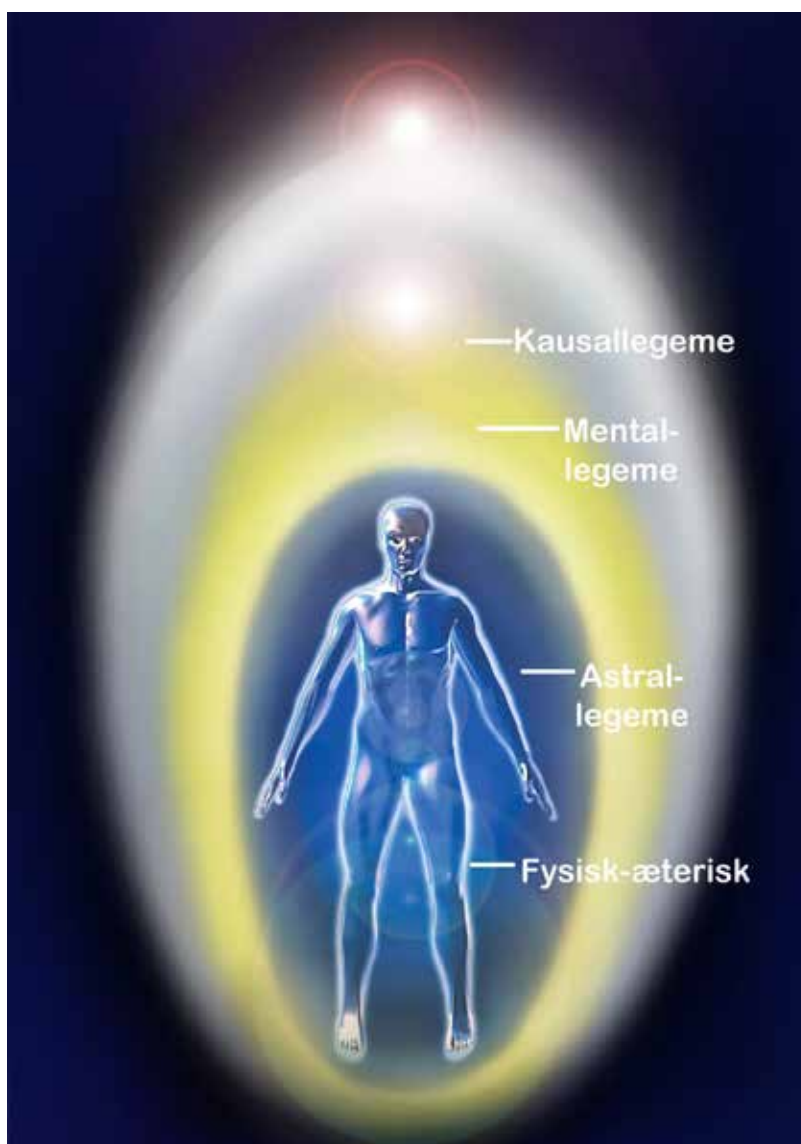
"Selvmord skyldes som regel uvidenhed. Hvis folk får at vide, at de ikke kan undslippe, at resultatet af deres handlinger er uundgåeligt, så vil de huske det, når der kommer en pludselig indskydelse til selvmord ud fra ønsket om at undslippe. De kan ikke undslippe, og hvis man hertil føjer det faktum, at de lider mere dér end her, fordi de fungerer i finere stof, hvor følelser har en større virkning på bevidstheden (fordi der ikke bruges energi til at bevæge det tunge fysiske stof), er det muligt at påvirke dem i temmelig høj grad".

Annie Besant: *Talks with a Class*

Målsætning

Selvmondsstatistikernes uhyggelige tal taler sit tydelige sprog. Ingen kan være i tvivl om, at manglende forståelse af det åndelige i nutidens samfund medfører særdeles håndgribelige konsekvenser. Hvis et selvmords konsekvenser for efterlivet var almindelig kendt og accepteret, ville situationen utvivlsomt ændre sig dramatisk. Målsætningen med artiklen er derfor, at udbrede kendskabet til de åndsvidenskabelige forskeres erkendelser i et forsøg på at afhjælpe den uvidenhed, der resulterer i selvmord.

Mange vil uden tvivl afvise åndsvidenskabens påstande med den begrundelse, at de ikke tror på hverken åndsvidenskab og clairvoyante forskeres iagttagelser. Men åndsvidenskab handler om naturlove, og det nytter naturligvis ikke, at man regner med, at man kan undgå virkningen af en naturlov ved ganske enkelt at sige, at man ikke tror på den. Hvis man skulle være i tvivl om, hvad der menes, kan man eksempelvis påstå, at man ikke tror på tyngdeloven og derefter springe ud fra et højt sted. Tyngdeloven virker med garanti, uanset om man tror på den eller ej. Det samme gælder de lovmæssigheder, der ligger til grund for døden. Naturlove er virkelighed – hvad man tror på, er en personlig sag.

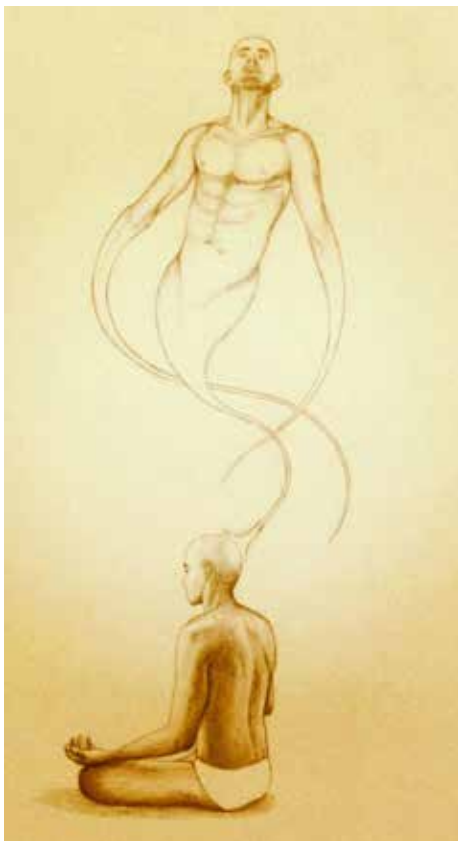
Det ydre og det indre menneske

Hvis man udelukkende har et naturvidenskabeligt syn på menneskets opbygning, kan det være vanskeligt at forholde sig til de tilstande, der beskrives i artiklen. Derfor er det nødvendigt at indlede med en kort gennemgang af menneskets opbygning, som iflg. åndsvidenskabens ikke alene omfatter det ydre fysiske menneske, men desuden beskriver indre legemer, indre bevidsthedstilstande og eksistensplaner, der findes bag den fysiske verden, og som er lige så virkelige som den ydre verden. Mange afviser alt, hvad de ikke kan opleve ved hjælp af de fysiske sanser, men ingen har set hverken et atom eller et molekyle, og ingen vil vel påstå, at tanker og følelser er ikke-eksisterende, selv om man ikke kan se dem?

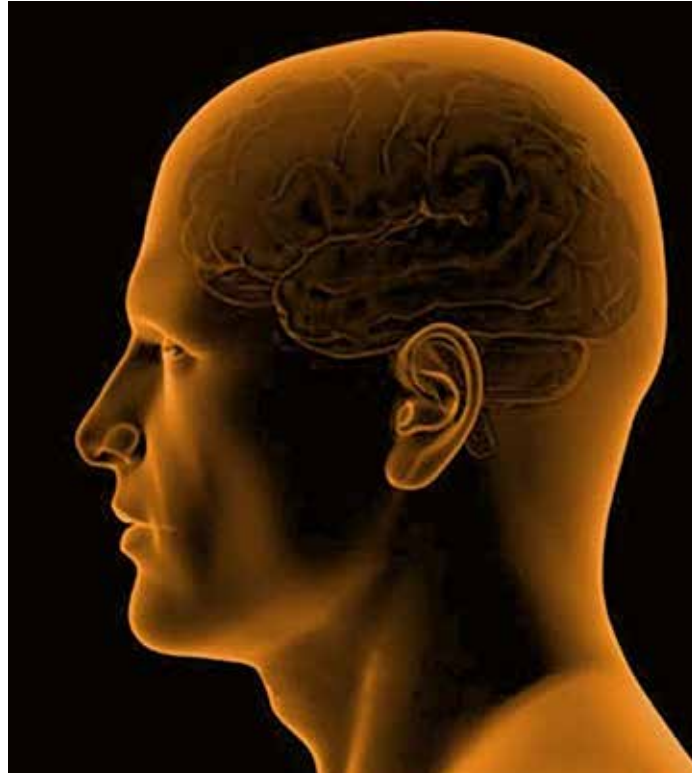
Den fysiske krop og æterlegemet

Åndsvidenskaben oplyser at mennesket ikke *har* en sjæl, men *er* en sjæl, mens personligheden blot består af nogle legemer eller "overfrakker", som sjælen iklæder sig. Mennesket er derfor mere end en fysisk krop med en fysisk hjerne. Indeni og uden om det fysiske legeme findes forskellige andre usynlige legemer – usynlige, fordi de består af finere stof, som ikke kan ses af det fysiske øje. Det første er det æteriske eller vitale legeme, som er en del af det fysiske legeme. Æterlegemet er en energistruktur, der dannes ved undfangelsen og i opvæksten. Æterlegemet gennemstrømmer det fysiske legeme og strækker sig en smule uden for kroppen. Æterlegemet kaldes også "sundhedsauraen", fordi healere med æterisk syn kan se ubalancer i æterlegemet, der kan komme til udtryk som fysiske sygdomme. Æterlegemet styrer cellevæksten, og det danner det energiskellet, som det fysiske legeme vokser op indeni.

Astrallegemet

Indeni og uden om det fysiske-æteriske legeme har mennesket et astrallegeme, der udtrykker følelses- og begærsnaturen. Konklusionen er, at følelser ikke opstår i den fysiske hjerne eller i det fysiske legemes nervesystem. Følelser er vibrationer i astrallegemets stof, og vibrationerne overføres til den fysiske hjerne via æterlegemet. Hjernen er derfor en modtager – ikke en afsender. Når vibrationerne registreres i den fysiske hjerne, fortolkes de som følelser. Astrallegemet er desuden det legeme, som bevidstheden kommer til udtryk igennem på astralplanet, når mennesket er ude af det fysiske legeme under søvnen eller efter den fysiske død. Åndsvidenskaben oplyser, at under søvnen forlader bevidstheden det fysiske-æteriske legeme og er til stede i astrallegemet på astralplanet, mens kroppen restitueres. Det samme gælder, når mennesket dør. Her forlader bevidstheden blot kroppen permanent. De færreste mennesker kan overføre erindringer fra det 4-dimensionale astralplan til den 3-dimensionale fysiske bevidsthed. De fleste er kun i stand til at registrere forvirrede drømme.

Mental- og kausallegemet (sjælslegemet)

Indeni og uden om astrallegemet og æterlegemet har mennesket et mentallegeme eller sin tankenatur. Den åndsvidenskabelige forskning fortæller, at mennesket ikke tænker ved hjælp af hjernen, men at hjernen udelukkende er kanal for eller modtager af impulser og svingninger fra mentallegemet. Når vibrationerne registreres af den fysiske hjerne, opleves de som tanker.

Mentallegemet bruges til konkret tænkning, men der findes endnu en mental instans, som ligger over eller bag den konkrete tænkeevne. Inderst inde har mennesket et sjælslegeme eller et kausallegeme, som også kaldes "årsagslegemet". På det høje eller dybe niveau befinder sjælen sig. Det er sjælen, der tænker ved at sende impulser via mentallegemet. Det er sjælen, der føler ved hjælp af astrallegemet, og det er sjælen, der handler ved hjælp af det fysisk-æteriske legeme. Derfor er mennesket ikke sine tanker eller følelser, for tanker og følelser er ganske enkelt vibrationer i nogle stoffer, som en dybere instans benytter til at tænke og føle.

Forskningsmetoder

Informationerne ligger langt ud over de accepterede erkendelser, fordi nutidens naturvidenskab udelukkende søger fysiske svar på livets store spørgsmål, og her bevæger åndsvidenskaben sig langt ind i metafysiske eller ikke-fysiske dimensioner. Den forskning, der ligger til grund for de erkendelser, der bruges i artiklen, stammer fra åndsvidenskaben, som benytter metafysiske evner i forskningen – altså evner der ligger over de fem fysiske sanser.

Clairvoyance og clairaudience

Det er indlysende, at undersøgelser af forholdene efter det fysiske liv udelukkende kan foretages ved hjælp af clairvoyance og clairaudience eller andre metafysiske evner. Clairvoyance sætter et menneske i stand til at se mennesker og steder, scenerier og ikke-menneskelige beboere i den astrale verden, som mennesket bevæger sig ind i efter døden. Clairaudience gør det muligt at høre astrale skabninger på astralplanet og få oplysninger fra afdøde.

Ingen mediumitet, trance eller søvn

Metafysiske undersøgelser kan foretages, mens man er vågen og bevidst til stede i sit fysiske legeme. Der er hverken brug for mediumitet, trancetilstande eller søvn. Tværtimod advarer åndsvidenskaben mod enhver metode, der afskærer et menneske fra at være bevidst til stede og have fuld intellektuel opmærksomhed. Som medie er man nemlig fuldstændig prisgivet de intelligenser, der får lov til at bruge mediets fysiske legeme. Man er derfor ude af stand til at vurdere de usynlige gæster eller de meddelelser, der modtages i trancen.

Fra spiritisme til esoterisme

Spiritistiske forskere, forfattere, undervisere og forskellige selskaber for psykisk forskning har ydet et enestående bidrag til nutidens indsigt i emnet, men samtidig må det pointeres, at esoterikere hverken føler sig overbevist af spiritisternes udsagn eller metoder, for den seriøse åndsvidenskabelige forskning kræver førstehåndserfaring og direkte personlig iagttagelse.

Videnskabelig holdning

En clairvoyant forsker må indtage en streng videnskabelig holdning til spørgsmålet om livet efter døden. Det betyder ikke, at den clairvoyante forventer eller kræver noget bevis i naturvidenskabelig forstand. Overbevisningen bygger på sund skelne-

evne og det faktum, at personen faktisk *ser* den indre verden. Der er altså ikke tale om teorier eller gætterier, men en egentlig iagttagelse. Undersøgelsesmetoden er derfor grundlæggende den samme som naturvidenskabens, men den stik modsatte af spiritistens.

Spiritismens positive sider

Den clairvoyante forskers viden er resultatet af *personlig* og ikke af anden- eller tredjehåndserfaring, som tilfældet må være, når man i sin forskning bruger psykiske medier som mellemlid.

Sørgende og ulykkelige mennesker kan naturligvis få trøst ved hjælp af spiritistiske metoder, og der er uden tvivl mange tusinde, der står i taknemlighedsgæld til spiritismen. Det er også spiritismen, der rettede et af de mest effektive angreb på det 19. århundredes materialisme. Der er derfor ingen grund til at sætte spørgsmål ved den kendsgerning, at spiritistiske metoder kan være værdifulde ud fra disse synspunkter, men de egner sig ikke til egentlig åndsvidenskabelig forskning.

Åndsvidenskabens metode

For åndsvidenskabens metode er et direkte personligt bevis afgørende, for der er en afstand mellem andenhånds information og førstehåndsviden. Men hvad er åndsvidenskabens metode? Den består kort sagt i at bruge og udvikle egne medfødte evner. Ethvert menneske har usynlige legemer, og ved hjælp af dem kan det bevæge sig ind i de usynlige verdener og undersøge dem. Alle kan vække evnerne og bruge dem.

Den erfarne forsker gør brug af tidsaldres viden og erfaring, udfolder de nødvendige evner og lærer at bruge dem. Ved hjælp af evnerne bliver det muligt at udforske livets indre områder, der sædvanligvis befinder sig bag dødens port.

Døden og søvnen

Her er der imidlertid ikke plads til at give en detaljeret beskrivelse af metoder og resultater af clairvoyante undersøgelser. Man kan dog sige, at clairvoyante forskere giver døden dens rigtige plads som en begivenhed, der markerer bevidsthedens overgang fra et manifestationsplan til et andet – og det adskiller sig kun fra søvnen ved, at ændringen er permanent. Under søvnen træder mennesket midlertidigt ind i den verden, som åbner sig efter den fysiske død. Her møder den afdøde sine venner og slægtninge under søvnperioden. Efter døden er det muligt at være permanent sammen med de afdøde i den astrale tilværelse, indtil den tid kommer, hvor man selv eller de andre skal videre til det næste niveau i livets og udviklingens kredsløb.

Efter den fysiske død trækker mennesket sig tilbage fra fysisk tilværelse og gennemlever en periode, hvor alle de erfaringer, det har tilkæmpet sig i løbet af den afsluttede livsperiode, omdannes til evner og karakteregenskaber. Når processen er afsluttet, begynder en ny livsperiode. Mennesket fødes igen i den fysiske verden for at udvikle sine evner yderligere, og samtidig høste nye evner og ny viden. På den måde samler man sig ... *"skatte i Himlen, hvor hverken møl eller rust fortærer"*.¹

1 Matthæusevangeliet, 6,20

Livslængden

Grundlæggende kan man sige, at hvert eneste af menneskets mange liv indledes med et fastlagt forløb – *også tidsmæssigt*. Der findes naturligvis undtagelser fra reglen. Længden af et fysisk liv afhænger dels af, hvor stærk længslen efter fysiske oplevelser har været hos den enkelte, dels af den selvskabte skæbne eller karma.

Hvis levetiden eksempelvis var planlagt til at være 75 år, men at man i et tidligere liv dræbte et andet menneske ved et vådeskud (*en utilsigtet hændelse*), og at man i stedet for at hjælpe eller skaffe hjælp valgte at stikke af fra ulykkesstedet (*en bevidst hændelse*), vil man muligvis omkomme ved en lignende ulykke i en alder af 25 år. Men efter den nødvendige erfaring vil man hurtigt reinkarnere for at fuldende det resterende livsløb ved et liv på 50 år.

Liv efter liv tilkæmper man sig erfaringer og egenskaber, og til sidst har man lært alle lektier, udfoldet alle sine evner og tilegnet sig al viden i menneskets verden. Man mestrer menneskelivet, og derfor bliver man mester. Man tiltrækkes ikke længere af det fysiske liv, for man har ikke længere behov for at gøre erfaringer i den laveste verden. For det fuldkommengjorte menneske åbner der sig nye og højere udviklingsområder, for i et uendeligt univers kan der naturligvis opnås langt højere og mere vidtrækkende evner.

Selv mord

Når livslængden og de erfaringer, man skal forsøge at erhverve sig i et livsforløb er nøje planlagt af sjælen, antyder det, at et selvmord er imod sjælens hensigt. Åndsvidenskabens forskere advarer da også om, at selvmord generelt betragtes er en meget alvorlig sag, som får alvorlige og ubehagelige konsekvenser efter døden.

Læren om reinkarnation vil uden tvivl medføre et dramatisk fald i selvmordsstatistikkerne. Når selvmordskandidater kender konsekvenserne af et selvmord, vil de fleste vælge at møde livets kriser i stedet for at forsøge at flygte fra dem.

Selvmondsstatistikkerne

Man har i århundreder forsøgt at forstå de faktorer, der gør sig gældende i selvmorderisk adfærd. Problemet er undersøgt fra adskillige synsvinkler – først og fremmest teologiske, moralske og filosofiske. I nyere tid har man desuden set det i et psykologisk og sociologisk perspektiv. Men til trods for de mange forsøg på at få en dybere forståelse, står mange spørgsmål stadig ubesvarede.

Psykologer siger, at selvmord er noget, næsten enhver har overvejet på et eller andet tidspunkt. Heldigvis er der for de fleste kun tale om en forbigående tanke, men selvmordsstatistikkerne viser, at alt for mange desværre omsætter tanken til handling.

Stabile statistiske tal

I USA forsøger 50.000 mennesker at tage livet af sig hvert år. Statistikken viser, at 22.000 af de 50.000 selvmordsforsøg lykkes. År efter år er de statistiske tal desværre ret stabile: Kun ganske få børn under 10 år og meget få personer over 90 år tager deres eget liv.

- o De unge foretrækker gift.
- o De midaldrende skyder sig.
- o De ældre hænger sig.
- o Kvinder drukner sig eller tager gift.
- o Mænd hænger eller skyder sig.

I Europa ligger Østrig øverst i selvmordsstatistikkerne, mens Irland ligger i bunden.

Sjælen planlægger aldrig selvmord

Tallene er uhyggelige, når man fra åndsvidenskaben hører, at sjælen *aldrig* planlægger et selvmord. Selvmord er simpelthen den dårligste forretning, man overhovedet kan gøre, for der er alt at tabe og absolut intet at vinde. Selvmord er en desperat og fortvivlet handling. Ofte er det en forståelig handling, men den er et forfærdeligt fejltrin. Grunden er, at den voldsomme lidenskab eller den svære depression, man forsøger at flygte fra, bringer selvmorderen fra asken i ilden. Selvmordet bringer selvmorderen ind på astralplanet – *følelsens eget plan*. Selvmorderen havner i nogle tilstande, hvor følelsen er ca. 10 gange kraftigere end før. Man slipper altså *ikke* ud af følelsen, og det er som regel hensigten med selvmordet. Tværtimod bliver den pinefulde depression eller glødende jalousi til åben ild på astralplanet.

Selv mordere bliver jordbundne

Selv mord kan sammenlignes med at rive en sten ud af en umoden frugt. Der vil altid hænge noget af frugtkødet ved – eller sagt på en anden måde, vil der fortsat være en binding og en tiltrækning til det fysiske plan. Det er derfor ikke muligt at bevæge sig ind i astralplanets dybere og lysere regioner og bevidsthedstilstande. Selvmorderen bliver det, man i åndsvidenskaben kalder "jordbunden".

Hvis man dør før tiden på grund af *uagtsomhed, forsømmelighed* eller ved *selvmord*, bliver man i Jordens lavere atmosfære eller aura, indtil det fysiske livs tidsperiode er udløbet, for det er et tidspunkt, der som sagt er fastlagt. Man bliver derfor "jordbunden" – bundet til den fysiske tilværelse. Først når den fysiske livsperiode er endt, begynder den normale tilværelse efter døden i den astrale verden. At være "jordbunden" er betegnelsen for den ubehagelige tilstand, og den må man forstå, hvis man vil finde ud af, hvad der sker med selvmordere efter selvmordet.

Selv mordere "svømmer mod strømmen"

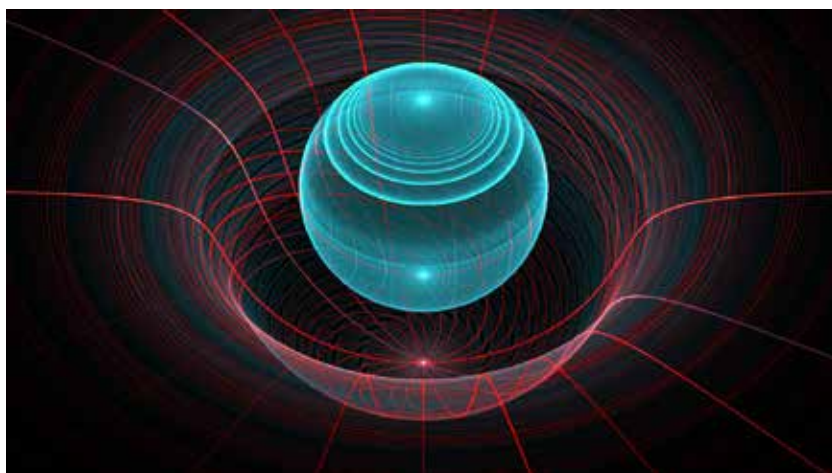
Hvorfor tvinges selvmordere ind i de lavere astrale regioner? Er der tale om Guds straf? Nej – forklaringen er logisk og naturlig. Inkarnationen indledes med, at sjælen fremsiger "skabelsesordet". Det er sjælens "udånding". Udåndingen er den *udstrømmende* kraft fra sjælen, som blidt men bestemt tvinger mennesket ned i inkarnation – og *fastholder* det i inkarnation. Og "udåndingen" er som sagt fastsat til at være en inkarnation af en bestemt længde. Den udstrømmende kraft fortsætter derfor i *hele* den fastlagte inkarnationslængde, og når et menneske tager sit eget liv, forsøger personligheden derfor at "*svømme mod strømmen*". Presset fra sjælens udstrømmende kraft holder personligheden nede i de lavere astrale regioner i hele den planlagte livslængde. Iflg. den tidligere forskning konkluderede man, at alle, der begik selvmord, måtte blive på astralplanets lavere trin i en periode, der ca. svarer til den tid, selvmorderne skulle leve i deres fysiske legemer, hvis de ikke havde valgt at slå det fysiske legeme ihjel, men C.W. Leadbeater oplyste, at man havde haft lejlighed til at foretage flere studier, og at de havde ændret opfattelsen. Man er nu klar over, at selvmorderens skæbne er mere nuanceret, og at den ikke helt svarer til det, man i første omgang konkluderede. Men det ændrer ikke forskernes konklusion om, at det er en stort fejltagelse at begå selvmord.

Den magnetiske dragning

Det fysiske legeme består af fast, flydende, luftformigt og æterisk stof, men samtidig er der en form for magnetisk dragning mod Jorden. Den er selvskabt, for den skyldes ønsket om at blive genfødt. Det er dette begær eller denne tørst efter fysiske erfaringer og oplevelser, der drager mennesket mod genfødsel, og den er afgørende for den jordbundne tilstands varighed. Den udødelige sjæls oprindelige ønske om fysisk tilværelse kan ikke ophæves af den underordnede dødelige personlighed.

Det siges, at grunden til reinkarnation er, at mennesket har uopfyldte begær, og at sjælens mål er at opnå fuldkommenhed. Den tibetanske mester Djwhal Khul skriver i *Esoteric Astrology*,² at det kun er halve sandheder. Det er rigtigt, men kun så længe der tales om *personlighedens* hensigt. Taler man derimod om *sjælens* hensigt, har sjælen en vilje til inkarnation for at tjene planen. Dvs. at sjælen ønsker at give udtryk for kærlighed, offervilje og tjeneste over for sine medmennesker, der ikke er nået lige så langt på udviklingsvejen.

Der er derfor en dobbelt dragning mod den fysiske verden. Ved selvmord er det kun de tættere dele af kroppen, der bliver ødelagt. Derfor kan det sammenlignes med at rive stenen ud af en umoden frugt. En forbindelse til det fysiske bliver hængende. Det skaber en intens fornemmelse af utilfredsstillet sult, indtil den magnetiske forbindelse med den fysiske verden til sidst afbrydes.

Sammenhængskraften

William Q. Judge fortæller i sin bog, *Ocean of Theosophy*, at selvmordere ikke er rigtigt døde. En rigtig død kræver ophævelse af en faktor, som på nuværende tidspunkt ikke er kendt af lægevidenskaben, og det er sammenhængskraften – og han tilføjer:

”En selvmorder eller et menneske, der tilfældigt dræbes eller myrdes af et andet menneske eller som følge af menneskets lovgivning, er ikke nået til en naturlig ophævelse af sammenhængskraften med de øvrige bestanddele, og kastes derfor som delvis død ind i kama-loka stadiet. Her må de resterende principper vente, indtil den fastsatte naturlige livstid er nået, uanset om det drejer sig om en måned eller 60 år”.

William Q. Judge: *The Ocean of Theosophy* (Website)

² Alice A. Bailey: *Esoteric Astrology*

Blytung træthed

Clairvoyante forskere fortæller også om selvmordernes uudholdelige, blytunge følelse af altid at være træt. Det er som at bevæge sig rundt med blykugler bundet til fødderne. Årsagen til trætheden er sammenhængskraften og den indre magnetiske dragning mod det fysiske, som medførte inkarnation, samt en ydre dragning, som selv en let grad af den fysiske tyngdekraft udøver. De mange kræfter forsøger de "jordbundne" forgæves at ryste af sig. De plages altid af fornemmelsen af at være så tunge og dødtrætte, at de næsten ikke kan røre sig.

Mareridtsagtig gentagelse

De uger, måneder, år eller årtier som de tilbringer i den søvngængeragtige tilstand, bliver ofte afbrudt. Især på årsdagen for selvmordet kan selvmorderen vågne op for at gentage omstændighederne ved sin alt for tidlige fysiske død. Det er årsagen til periodisk spøgteri. Der findes utallige beretninger om spøgteri, som ved nærmere undersøgelse viser sig, at være nært forbundet med dokumenterbare tragedier i fortiden.

Selvmoderne skal igennem resten af den periode, der skulle have udgjort deres fysiske tilværelse, men nogle er ved bevidsthed en stor del af tiden, og de genopfører tragedien igen og igen. Andre falder i en urolig søvn og vågner kun op af og til for at gentage den trættende række af begivenheder, som førte til deres alt for tidlige død.

I den bundne tilstand på astralplanet vil selvmordere genopleve tiden op til selvmordet og selve selvmordet igen og igen i en mareridtsagtig gentagelse. Der kan gå mange år i den uhyggelige tilstand, for bindingen til situationen og den sindstilstand, der førte til selvmordet, vil bestå frem til det tidspunkt, hvor personen karmisk set skulle dø – og især omkring personens planlagte dødsdag er smerten indadtil ekstra stor.

Danner et vanemønster

Efter mange års gentagelse af den samme adfærd, vil mønstret være indarbejdet som en vane, og det kan medføre, at nogle fortsætter den jordbundne astrale tilværelse meget længere end nødvendigt – altså længere end den fastsatte fysiske livslængde. Astrale hjælpere og clairvoyante på det fysiske plan forsøger løbende at hjælpe dem ud af den ulykkelige tilstand og ind i lysere regioner. Tilstanden er naturligvis helt forfærdelig, og det har givet anledning til et ordsprog om, at et menneske aldrig begår fuldbyrdet selvmord mere end én gang.

Forsøger at komme tilbage

Selvmodere er normalt meget ulykkelige efter døden – ja ofte desperate. De er stærkt hæmmede, og den astrale skyggeverden, der befinder sig tæt på den fysiske verden, er blottet for positiv beskæftigelse. Det er helt unødvendigt at tage sit eget liv, for alle kan altid klare inkarnationens prøver. Man udsættes aldrig for mere, end man kan klare, men de fleste undervurderer både evne, kræfter og viljestyrke. Situationen er karmisk. Det er sjælen, der har valgt situationen, fordi den *skal* løses, men det er personligheden, der vælger at give op for at slippe væk fra den ubehagelige situation.

Selvmodere erkender, at man under ingen omstændigheder kan flygte fra karmiske konfrontationer, og de ønsker derfor brændende at komme tilbage for at bære de fysiske livs byrder og løse de problemer, de prøvede at stikke af fra. Problemerne *skal* løses på et andet tidspunkt sammen med de samme mennesker, som de flygtede fra, for de er som regel karmisk knyttet til dem. Det kan tage mange liv, før der igen kan skabes en situation, hvor alle de involverede mennesker igen kan være til stede på det fysiske plan. Selvmod er derfor spild af tid og muligheder. Det er nødvendigt, at erhverve sig de erfaringer, som selvmordet afbrød. Derfor er selvmord en afbrydelse i udviklingen, men samtidig indebærer det også den mulighed, at der kan opstå en tilbøjelighed til at begå selvmord i fremtidige inkarnationer. Men ét er sikkert – karmisk gæld *skal* afvikles før eller senere. Det er *ikke* muligt at stikke af fra den karmiske regning. "Vej ud er vejen igennem", som Stanislav Grof engang har udtrykt det.

Forsøger ofte at besætte

Når selvmordere opdager, hvor fortvivlet og forgæves selvmordet har været, vil de ofte forsøge at genvinde livet på en forkert måde, hvis de forsøger at komme tilbage til det fysiske liv. Desperationen medfører nemlig i nogle tilfælde, at selvmorderne forsøger at besætte inkarnerede mennesker. I forsøget på at besætte et andet menneske, chikaneres de fysisk levende, og derved forværres selvmorderes karmiske situation.

H.P. Blavatsky fortæller om en forfatter, Gorres, der havde en samtale med nogle hinduer fra Malabar, og han spurgte, om der forekommer spøgelse hos dem, og de svarede:

"Ja, vi kender dem som fordærvede ånder – for de gode kan som regel ikke manifestere sig. Det er hovedsagelig ånder af selvmordere og mordere eller af dem, der døde en voldsom død. De flagrer konstant rundt og viser sig som genfærd. De foretrækker nattetimerne, hvor de lokker de psykisk syge og forsøger at friste andre på tusindvis af måder".

H.P. Blavatsky: *Isis Unveiled*, Vol. I, p. 344

Motiver til selvmord

Motivet til selvmordet er afgørende for, hvilket astralt underplan man træder ind på – *men det er altid lavere, end hvis inkarnationen blev levet til ende*. Motiverne til selvmord er selvsagt individuelle, og der findes derfor en uendelighed af forklaringer og bortforklaringer med det formål at hvidvaske motivet til selvmordet og forvandle det til noget uselvisk og uskyldigt. Iflg. den åndsvidenskabelige forskning er det helt uselviske selvmord meget, meget sjældent.

Motivet – den afgørende faktor

Motivet er altid den afgørende faktor. Med uselviske selvmord menes der situationer, hvor den *altafgørende* motivering er, at man tager sit eget liv for at redde andre.

Eksempel: Tortur

Et eksempel kan være en krigssituation, hvor et menneske vælger at tage sit eget liv for at undgå, at det under tortur giver informationer, der kan blive skæbnesvangre for andre.

Misforståede motiver

Som sagt er uselviske selvmord *uhyre* sjældne. Når et menneske begår selvmord er motivet i langt de fleste tilfælde ønsket om at undgå smerte og lidelse. Det kan være fysisk smerte i forbindelse med sygdom, og det kan være følelsesmæssig smerte på grund af en tilsyneladende håbløs situation.

Eksempel: Vil ikke ligge til byrde

Det er ikke usædvanligt, at ældre mennesker og andre, der lider af en uhelbredelig sygdom, tager deres eget liv ud fra "gode" motiver som f.eks., at "de ikke vil ligge nogen til byrde". Der er næsten altid tale om en bortforklaring. Det egentlige motiv er ønsket om at slippe væk fra sygdommens smerter og lidelser. Men måske er uhelbredelig sygdom og store smerter det mindst kritisable motiv til selvmord.

Motivet har tilsyneladende en stor rolle på astralplanet, for jo mere uselvsk motivet er, jo mindre er lidelsen. Det er derfor selvmordernes karakter og det liv, de har levet, har afgørende betydning. Årsagen er enkel. Jo ædlere et menneskes karakter er, jo mindre groft astralt stof vil astrallegemet indeholde. Hvis astrallegemet ikke indeholder stof fra de lavere underplaner, får mennesket ikke bevidst forbindelse med de lavere astrale underplaner. Det menneske, der har levet et rent og godt liv, rummer kun lidt af det lavere astrale stof, og derfor vil det kun være svagt bevidst, mens det passerer igennem underplanet – hvis det overhovedet mærker passagen.

Fysisk smerte og følelsesmæssig smerte

Hvis selvmorderet skyldes utålelige smerter i forbindelse med en dødelig sygdom, vil der ofte indtræffe en tilstand af ubevidsthed eller "astral søvn", der varer til det tidspunkt, hvor det fysiske legeme af sig selv var bukket under. Hvis selvmorderet derimod er motiveret af egoisme – som for eksempel begær, had, jalousi eller ønsket om at undgå følgerne af egoistiske handlinger – vil resultatet være en meget smertelig astral tilværelse.

Selvmorderens alder spiller også en rolle. Når alderdommen nærmer sig, reduceres både lidenskaber og kraftige følelser. Astrallegemet mister meget af det stof, som kan skabe problemer i efterlivet, og det stof, der er tilbage, har mistet meget af sin livskraft. Men et ungt menneske med en mindre god karakter, der begår selvmord, vil opleve særligt ulykkelige konsekvenser af handlingen, hvis det har et dårligt motiv til at tage sit eget liv. Det kan eksempelvis være en drabsmand, der skyder de mennesker, som forsøger at fange ham, og derefter dræber han sig selv, når han ser, at han ikke kan undgå fængsel og straf.

Eksempel: Dødelig kræftsygdom

Hvis man får kræft og dør på en naturlig måde af sygdommen eller af en anden, der er alvorlig nok til at forårsage døden, vil man sandsynligvis aldrig komme til at lide af den samme sygdom i fremtidige inkarnationer, fordi døden er den naturlige afslutning på sygdommen. Men hvis man begår selvmord, før den fastlagte inkarnationsperiode er omme, kan man i et efterfølgende liv risikere at få kræft og gentage sygdomsforløbet. Sygdommen bliver muligvis ikke helt så ondartet næste gang, hvis patienten havde været døden nær, dengang selvmorderet blev udført. Selvmord er under alle omstændigheder en tåbelig handling, for hvem kan vide, hvad det næste øjeblik kan bringe? Måske en naturlig død? Måske en overraskende helbredelse?

Et menneske, der studerer åndsvidenskab, og som lider af en uhelbredelig sygdom eller står overfor store vanskeligheder, vil måske påstå, at det er bedre at vente med at klare problemerne til næste inkarnation, hvor man får en ny og rask krop og en anden livssituation. Men hvis man ikke ændrer vaner nu, vil det næste fysiske legeme få nøjagtig de samme egenskaber og begrænsninger som det legeme, man tager livet af. Man opnår intet andet end en udsættelse, for selvmord er altid ensbetydende med at vende tilbage til forhold, som er identiske med dem, man prøver på at slippe væk fra.

Udslag af selvmedlidenhed

Stort set alle selvmord er reelt et udslag af selvmedlidenhed, som enten resulterer i et flugtforsøg eller et ønske om hævn – eller begge dele. Mange selvmord er et forsøg på at straffe de efterladte.

Eksempel: Trekantdrama

Havner man eksempelvis i et trekantdrama, hvor det menneske, man elsker, har fundet en anden, kan det være fristende at bilde sig selv ind, at man begår et "uselvisk" selvmord, fordi man ikke vil stå i vejen for de to. Det er mere sandsynligt, at man ønsker at stikke af fra den smertelige følelsesmæssige oplevelse, og samtidig straffe de to med dårlig samvittighed over, at deres forelskelse drev et menneske til selvmord.

Selv mord ved sultestrejke

Når mennesker går i sultestrejke for en god sag, kan det umiddelbart ligne en uselvisk handling, som kan ende med selvmord. Muligvis er motivet uselvisk, men i de fleste tilfælde vil der være tale om et dobbelt motiv.

Eksempel: Sultestrejke i tyrkiske fængsler.

I foråret 2001 gik fangerne i de tyrkiske fængsler i sultestrejke i et forsøg på at gennemtvinge bedre forhold i fængslerne. Adskillige døde. Det kunne ligne en uselvisk fælles kamp mod urimelige forhold i fængslerne, hvor nogle ofrede sig for nuværende og fremtidige medfanger. Aktionen medførte faktisk forbedrede forhold, men det væsentligste motiv til sultestrejken var imidlertid myndighedernes planer om at ændre fængselscellerne sådan, at der var færre fanger i hver celle, og de indsatte frygtede, at det ville medføre øgede overgreb fra fængselsbetjentenes side. Motivet var derfor dobbelt, for frygten for egen skæbne var den væsentligste del af motivet.

Eksempel: Selvbrændinger og selvmordsbomber

Af og til hører man om mennesker, der overhælder sig selv med en brændbar væske og antænder den. De begår selvmord ved selvbrænding. Den uhyggelige handling er oftest et udtryk for en voldsom protest imod eksisterende forhold. Der har været eksempler på munke, der satte ild til sig selv i protest mod manglende mulighed for at udtrykke deres tro, og der er set eksempler på selvbrænding som politiske manifestationer.

Men man hører oftere om mennesker, der sprænger sig selv i luften og samtidig slår mange andre mennesker ihjel, for at markere utilfredshed med en politisk eller religiøs situation. Umiddelbart ligner de dramatiske handlinger et uselvsk motiv, for personen er parat til at ofre sit liv for en sag, og der er absolut tale om en høj grad af offervilje, når man er parat til ofre livet for at ændre situationen for andre ligesindede. Men der er tale om både selvmord og masse mord i et forsøg på at ændre situationen, sådan at den er i overensstemmelse med den måde, selvmordsbomberen selv oplever som den rigtige, og derfor er motivet egoistisk.

Under 2. verdenskrig oplevede danskerne, hvordan frihedskæmperne satte livet på spil i et forsøg på at fordrive besættelsesmagten, og i nutiden ser man, hvordan palæstinenserne ofrer livet i kampen mod den jødiske besættelsesmagt. De personlige valg indebærer uden tvivl positiv karma, men samtidig er handlingen udtryk for fanatisme, som altid er forbundet med en stærk *personlig* overbevisning.

Kristus, Buddha og de andre

De mange store åndelige skikkelser i historien, som f.eks. Kristus, Buddha, Krishna osv., der levede livet som et eksempel til efterfølgelse for menneskeheden, har aldrig praktiseret selvbrændinger eller opfordret til selvmordssprængninger eller lignende dramatiske selvmord i et forsøg på at trænge igennem med et åndeligt budskab. Et forsøg på at gennemtrumfe sin vilje eller trænge igennem med sit budskab ved hjælp af et skrækindjagende selvmord, er selvsagt *ikke* et rent motiv.

Motivet er afgørende for efterlivet

Motivet til selvmord har en altafgørende betydning for livsforholdene efter døden. Har motivet været stærkt egoistisk, baseret på selvmedlidenhed, had eller jalousi, vil tilværelsen efter selvmordet være særdeles smerteligt. Resultaterne af selvmord er langt værre end den eventuelle depression, jalousi, fattigdom, følelse af skam eller fejhed, der kan have været årsag til selvmordet. Den pågældende er ofte mere eller mindre knyttet til den lokalitet, hvor selvmordet fandt sted, og det fører også til en trættende trummerum med ulidelige gentagelser.

Grænsetilfælde

Det er vanskeligt at definere klare grænser for selvmord. De fleste mennesker indlader sig som bekendt bevidst på former for adfærd, som til syvende og sidst kan resultere i en for tidlig død. Her kan nævnes nogle indlysende eksempler:

- Tobaksrygning og overdreven indtagelse af alkohol.
- Indtagelse af narkotika.
- Pillemisbrug.
- Indtagelse af føde- og drikkevarer, som man *ved* er usunde.
- Deltagelse i livsfarlige aktiviteter.

Selv om man er klar over, at forskellige former for selvdestruktiv adfærd kan medføre døden, fortsætter man uanfægtet. Hvad er egentlig forskellen mellem denne adfærd og det "egentlige" selvmord? Der findes desværre ikke svar på de komplicerede spørgsmål i åndsvidenskaben, og spørgsmålet er, om der overhovedet *kan* gives endegyldige svar?

Den pædagogiske hensigt

Når en selvmorder udsættes for de barske oplevelser i efterlivet, er der ikke tale om en straf, for naturen beskæftiger sig aldrig med straf – kun med konsekvenser –

dvs. årsag og virkning. Den karmiske retfærdigheds lov er dybest set barmhjertig, for målet for mennesket er konstante fremskridt mod sjælskontakt og det, man kan kalde guddommelighed. Den smertelige gentagelse har en pædagogisk hensigt. Selvmorderens oplevelser i efterlivet vil udvikle en kraftig aversion mod handlingen, og samvittigheden vil derfor kunne forhindre, at samme fejltagelse begås igen. Selvmorderen skal lære at respektere og værdsætte sit fysiske legeme. Desuden har selvmordet direkte karmiske følger for det efterfølgende liv. H.P. Blavatsky citerer en tibetansk kilde, hvor der siges:

"I hvilken som helst alder et menneske af egen fri vilje aflægger sit ydre legeme, i den alder vil det i sin næste inkarnation komme til at lide en voldsom død imod sin vilje".

H.P. Blavatsky: *The Secret Doctrine*, Vol. 5, p. 414

Nær-død-oplevelser og selvmord

Det er en kendsgerning, at mange mennesker, der er blevet genoplivet efter at have været klinisk døde, har fortalt om oplevelser af åndelig karakter. Spørgsmålet er, om disse beretninger også belyser problemerne omkring selvmord? Er en nær-død selvmorder anderledes end mennesker, der har været nær-døde af andre årsager? Mennesker, der har haft en naturlig nær-død-oplevelse siger ofte, at de ikke følte nogen særlig trang til at vende tilbage fra "døden", men alle har taget afstand fra selvmordet som et middel til at dø. De vender tilbage med en klar oplevelse af, at de har en opgave i livet, og ikke én eneste har forsøgt at gentage deres nær-død-oplevelse ved hjælp af et selvmord. Mange forklarede, at mens de var "døde", blev det gjort dem forståeligt, at selvmordet var en fejltagtig og ulykkelig handling, som medførte en tilbagevirkning. En nær-død mand fortæller:

"Mens jeg var derovre, havde jeg på fornemmelsen, at der var to ting, som jeg under ingen omstændigheder kunne tillade mig at gøre. Det ene var at begå selvmord, og det andet var at slå et andet menneske ihjel ... Hvis jeg begik selvmord, var det ensbetydende med at smide en gave fra Gud tilbage i ansigtet på ham ... At slå et andet menneske ihjel ville være at blande sig i Guds hensigt med det pågældende menneske".

Raymond A. Moody: *Mere om livet efter livet*, s. 43

Dr. Raymond A. Moodys forskning af selvmord ved hjælp af nær-dødes oplevelser dokumenterer, at alle, der vendte tilbage til det fysiske liv efter et selvmordsforsøg, var enige om én ting: Deres selvmordsforsøg havde ikke løst de problemer, de forsøgte at flygte fra ved hjælp af selvmordet. Problemerne var stadig uløste på den anden side – dvs. på astralplanet. En kvinde fortalte, at hun blev "fanget" i den situation, der havde fremkaldt hendes selvmordsforsøg. Den tilstand hun havde befundet sig i før sin "død", blev gentaget igen og igen.

"Problemet var der stadig – også da jeg var "død". Og det var nærmest som en gentagelse af det – et da capo. Jeg gik det hele igennem en gang til, og bagefter tænkte jeg: 'Gud, hvor er jeg glad for, at det er overstået', og så begyndte det hele forfra igen, og så tænkte jeg: 'Åh nej, ikke en gang til'."

Raymond A. Moody: *Mere om livet efter livet*, s. 44

Alle deltagere i dr. Raymond A. Moodys mange undersøgelser var enige om, at deres oplevelse havde frataget dem enhver lyst til nogen sinde at forsøge at begå selvmord igen. Den mest almindelige holdning var følelsen af at have begået en stor fejltagelse, og de var glade for, at deres intention var mislykkedes.

Hjælp til selvmordere

Hvad et menneske på selvmordets rand ønsker fra sine medmennesker, er ikke fordømmelse, men kærlighed og forståelse. Og det samme gælder naturligvis, hvis selvmordet lykkes. Den bedste hjælp, man kan give, består i at få selvmorderen til at opgive ethvert forsøg på at vende tilbage til den fysiske verden.

På astralplanets laveste underplaner flokkes afdøde, der søger sanselig tilfredsstillelse via andre menneskers legemer. Da de afdøde lever i tankens og følelsernes verden, er opløftende og positive følelser og klar tankekraft den mest effektive hjælp, man kan yde. Den positive tankestrøm, som selvmorderen modtager, når man tænker på ham eller hende, hjælper med til at reducere forvirringen og frustrationen og skabe overblik over situationen, for velsignelsen bringer en vis fred. I lyset af freden og forståelsen, der bevidst sendes til selvmorderen, vil desperationen efter at vende tilbage til det fysiske liv dæmpes og gradvis fortage sig.

Hjælp til selvhjælp

Annie Besant fortæller i *Talks with a Class*, at udviklede mennesker eller devaer kan komme selvmordere til hjælp på astralplanet. De vil forklare selvmorderen tingenes tilstand, og hvis den afdøde etablerer tilstrækkelig styrke, kan man under betingelser, der er langt vanskeligere end i den fysiske verden, alligevel afvikle en stor del af den aktuelle karma. Det kan eksempelvis ske ved at blive i nærheden af og hjælpe det menneske, man har skadet ved selvmordet. På den måde er det praktisk muligt at afvikle den dårlige karma, der førte til katastrofen i selvmorderens eget liv.

Efterhånden som den naturlige livsperiode nærmer sig sin afslutning, glider selvmorderen stadig oftere over i en bevidstløs tilstand, og staklen vågner kun op til de ubehagelige følger af sin tåbelige handling, når årsdagen for den kommer, og erindringen om den igen bliver levende.

Positive tanker og velsignelser oplagres

Hvis selvmorderen befinder sig i den omtalte bevidstløse søvntilstand, vil venners velsignelse og positive tanker oplagres i auraen. De positive energier udløses, når den naturlige dødstime indtræffer, og de vil føre selvmorderen ind i det astrale liv. Når den naturlige dødstime kommer, og den magnetiske forbindelse med den fysiske verden bliver endeligt brudt, får selvmorderen en ubeskrivelig fornemmelse af frihed. Al tyngde og træthed forsvinder. Fra nu af er selvmorderen vendt tilbage til sin naturlige udviklingslinje, der blev afbrudt ved selvmordets fejltrin.

Konklusionen er, at uanset hvor tilsyneladende utåleligt livet er blevet, så er det en fejltagelse at begå selvmord. Handlingen kan ikke rette op på det, der er forkert. Selvmorderne tror måske, at gravens fred vil afslutte alt besvær, men de kommer aldrig til at befinde sig i graven. Kort tid efter den fysiske død vil de være bevidste på astralplanet. Hvis de prøver at stikke af fra følgerne af en nedværdigende handling, som de ikke længere er i stand til at skjule, vil de opdage, at de er kommet ind i en verden, hvor alle i detaljer kan se, hvad de har foretaget sig, og hvor man kender dem netop som det, de er.

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk